

47*

Mării Sale,

Împăratului Lumii, soltan preste soltani, carele soare a apune pre ceriu nu vede, de câtă largime împărăția Sa are, mărit padișah al Semilunii,

Închinăciune până în pământ cu sărutarea șalvarilor și imineilor,

De la Grigorie, slugă preacredincioasă a Luminății Tale, trimes cu tuiuri să slujească drept gură și ureche și braț a Mării Tale, la Kara-Bogdania

Ci l-am bătut și l-am alungat pre Vodă cel Hainit Ștefan și i-am ars palatele lui de stejar și de fag și șindrilă, iar acmu el zace și crâșcă den dinți, zdrobit de șpahii și de ianicerii Mării Tale, la codru, sub cort, și tremură în plină vară, căci l-au coprins de pe cealaltă parte și nogaii lui Timor agasî han și dintru altă venire sunt asupra-i și polcurile de leși și de unguri după care am trimes la craiu la Cracau și în Crăiia Ardealiului în cetatea Bălgrad.

Chiară ieri l-am învărtoșat și l-am îngropat într-un iureș stârnit de copitele cailor, cu tot cu oastea lui slabă și nu știu dacă s-a mai scula de gios unde să află acum ori a rămânere acolo. Și așa de aprig l-am bătut și l-am pisat,

* Cionă în limba română (*n. O.P.*).

cât poci zice că țara acmu e de-angenunchilea în fața Luminației Tale, și nu așteaptă decât un semn al vremii Mării Tale.

Ci azi am să și trimet peșcheșurile cuvenite și daruri multe și frumoase cătră Măria Ta, și am să reped pen sate și cetăți slugile mele să înceapă a culege tributul, că nu-i vreme de pierdut.

Iar Măria Ta de mi-ar mai trimite încă o dată pe-atâta oști bine mi-ar hi, că țara nu poci ști cât e de așezată, iar corturile den pădure ale hainitului Vodă Ștefan tot acolo se aștern și bine ar hi să le poci dobândi.

Sărutând poala veșmântului împărățesc și târându-mă înaintea Mării Tale,

Grigorie Vodă

48*

Împăratului împăraților, domn al zării de la Soare-Răsare,
padișah preste toții domnii lumii, încă și de la Eghipet și
de la Persida,

Plecăciune în pulbere și mărire,

De la preasupusul domn al Moldovii, Io(an) Ștefan Vodă,

Să afle Luminăția Ta că au venit asupra țării aflate în
poala Mării Tale, asupra cării domnescu, nește podghia-
zuri de zurbagii și nește spahii și ianiceri fără socoteală,
vânturați pen lume de un domnișor ce își dzice Grigorie
Vodă. Și au arsu și au pradatu țara Luminăției Tale de
n-au mai rămas pen une părți nece conace, nice bordeie,
iară robi au făcut plean și multe fecioare și văduve au
spurcat. Și pe noi cu boiarii au cercat să ne mântuie de
pe fața pământului, dară ne-am tras den lumină la umbră
și n-au izbândit.

Iară Luminăția Ta să știi că i-am bătut cu buzduganul
și cu spata și preste față și preste mădulele scârnavе,
să să învețe minte să mai pună foc casălor și palatelor.
Și i-am perpelit și i-am trântit pen codru de s-au dat de-a

* Cioarnă pentru capuchehaie în limba română după care, proba-
bil, se va fi tradus în turcă (*n. O.P.*).

berbeleacul până ce-au căzut în ape și s-au necat, cu cai cu tot, de li s-a dus tot planul în toate părțile.

Ce știut-am eu fără preget că sunt aceștia nește hoți și nește nebleaznici, c-au adunat pregiur de ei și leși, și unguri, și chiară nește căzaci, care acmu sunt preste tot și fug goniți de vitejii mei și ai Luminăției Tale, iar nu multe vor rămâne pre urma lor, dacă nu doară nește cio-bote rupte...

Ce, daca s-ar nimeri iar sub puterea Luminăției Împărătești aceste slugi netrebnice și-n răzmeriță, care fac zavistie la Muldova, stricând buna rânduială și poruncile Porții, nu rău le-ar sta rădicați în furci și atârând de funii, ca să le treacă pohta de a mai cuteza.

Sărutând covorul de sub tălpile Luminăției Tale,

Ioan Ștefan voievod

...Ci-am fost a mării tali slugă preaplecată, iar acmu sunt la domniia lui, Vică ot Hlincea, care fiu prâslea den casa mării tali iaste, cu care m-am pornit alături să stăm lui Vodă la grea întâmpinare, în Codri, cum iaste vremia acmu. Ce ședem și noi la corturi cu sânețale a dreapta și cu toate câte-s de trebuință gata la orice vreame. Ci nu dăgiaba ședem, că iată că după dzâle de adăstare veni și dzua, cum ar fi eri, de petreacere la razboiu.

Care ne-am nemeritu la baltă, care să chiamă Rozolea, unde prostanii dzuc că mrenile dau navală la undiță, și plimbam bătu pi undă, lângă cai și bucati, cu gând de-a da mrenile prinsă prin focu spre bună înfulecare. Dară au dat preste noi dentâiu țiğănime ruptă și spartă, muieri și copchii și ursari mânați cu orsu cu totu în undă, dându mrenile la fundu în veci pomenirea...

Care vrut-am cu boier Vică să-i dăm pre toți de-a dura și-n ascuțișuri, să înveațe să mai tulbure undeli noastre. Dară venia den urmă nogai călare cu săgeț la arcu și mănioși, de ne-am pitit în stufăriș. Iar de acolo, chitindu-i, am dat foc la sâneți de-au perit doi odată, iara alții s-a dat duși la podghiazul lor pagân, ajungă-i urgia!

Care pește n-am mâncat, dară cevași totu s-au lipit de noi, mai cu samă pirandile. Și den ursari nu s-au necat, că le-am dat vreme să sară în papuriș.

Eară boierul Vică e ghini și cu sanatate.

Gugiuc, sluga mării tale

Irinuco, ce-am icoana ta în sân orișunde mă aflu,

Să știi de la mini că lucru ci-am cu tini nu treace. Și fie că dumnealui Gligoriță chervasierul, tâtîni-tu, mi te-a da, fie că a fi să fie de-oi vini cu nește cozaci ori ungu-reni, să te smulg cu tăiare de capite de la casa lui și să ti duc la casa me, ce-a voi Domnul cu noi tot s-a plini. Că nu poci scoate den minte ci palma gre ai tu, Irino, și cum m-ai scos de mîna căpiteniei podghezelui de leși ce m-au coprins la strâmtoare la Ciuha, iar tu treceai în butcă pi acolo și habar nu avei ce gânduri ȝ-a pus hatmanul lor Buciacz, să ti pîngărască, nemernicul și nevolnicul cela...

Ș-apăi tu nu doară că pi toț i-ai avut de i-ai lasat laț ă n balegile cailor și în răsul proștilor ce-ar fi trecută pin locurile celea, dară m-ai și scos den ghiarăle lor slute și m-ai oblogit și ce mi-ai știut face, neobosâtă, nemi la viața me trudnică cu fomăile nu mi-au făcută. Tu numai de m-ai țane cum ști tu ține, de să nu mă scapi de ntre picioarele tali, iar eu ști-voi agonesi ce ne-ar fi de trebuință ca să ti duc pentre cei mari și preacinsteși boiari. Cari dacă le-i face tot la fel ca la spurcații de leși pîngăritori, departe om urma până la poala tronului, veri cine ar fi domn în țara aiasta becisnică.

Cu liubov,

Todie sân Costa, ot Căpităști